

בזכות נשים צדקניות

זמני כניסה ויציאת השבת
לפי אופק נתיבות:
הדלקת נרות: *16:44
צאת השבת: 17:51
רבינו תם: 18:27
שבת שלום ועבורך !!!

* 30 דק' קודם השקיעה

פנינה לנשמה

"כל כבודה בת מלך פנימה" מקום האישה וכבודה הוא בביתה, וכל יציאה שלא לצורך - גנאי הוא לה. בתוך הבית יוצרת האישה משכן לד', קודש קודשים, אשר ככל שהסתרתו וצניעותו גדולה יותר, כך רבה יותר השראת השכינה אשר בתוכו. כזה היה אוהלה של שרה, שהעיד עליה המדרש שצנועה הייתה: נר הקדושה דולק, ברכה בעיסה - שהרי אין ברכה אלא בסמוי מן העין, וענן שכינה קשור - שקדושת השכינה שורה רק במקום צנוע ומוסתר. וכמו אוהלה של שרה, כך צריך להיות ביתנו, ביתה של כל אחת שעיקר שאיפתה היא להיות אשת חיל, אישה כשרה שבנשים עלינו לשמור מכל משמר על קדושתו וצניעותו של ביתנו, וזאת על ידי שנגלם במעשינו את דבריו של דוד המלך בתהילים: "אשתך כגפן פוריה בירכתי ביתך", כגפן המוסתרת בירכתי הבית ורק ענפיה ודליותיה העולים נגלים לעין כל. וככל שנתחזק יותר במידה זו, כך נזכה לקרב יותר ויותר את הגאולה: בזכות נשים צדקניות נגאלו ובזכותן ייגאלו במהרה בימינו, אמן! (אם בישראל)

התחלתי ונשאתי...

הארות של השגחה

אחותי חיפשה מטפלת לתינוקה הרך בן השלושה חודשים. המטפלות הרשמיות באזור היו כולן עמוסות עד אפס מקום, והיא כבר נדרשה לשוב לעבודה. לבסוף, בלית ברירה, ביקשה טובה מאחת מחברותיה, שגם לה היה תינוק קטן, לשמור גם על הילד שלה. החברה הסכימה בשמחה, וכבר ביום המחרת הפכה להיות המטפלת הלא רשמית שלה. השעות חלפו, והגיעה השעה להאכיל את הילד. הוא היה רעב, ובכה - אך את הבקבוק לא הסכים בשום אופן להכניס לפיו. זו תופעה מוכרת, ותינוקות רבים מתקשים להסתגל לדיסה מבקבוק, אך המטפלת הזאת, שאין לה הרבה ניסיון בטיפול, נלחצה מאוד. אולי היא אינה מטפלת מספיק מסורה? אולי אין היא יודעת היטב כיצד להעניק לו את המיטב?! למחרת כאשר הסיפור חזר על עצמו והקטן סרב בכל תוקף לטעום מן הדיסה שהכינה לו - היא כבר ממש נלחצה. היא חששה לשלומו של התינוק ולא ידעה כיצד להתמודד. לאחרונה שמעה כמה פעמים על הכוח העצום הטמון בקבלה בצניעות, ועל כן החליטה גם עתה להוסיף חיזוק בנושא זה. בשעת הצהרים מגיע תמיד אביו של הילד לקחתו, והיא אומרת לו איך עבר היום וכל פרט חשוב אחר שעליה למסור. אולי אפשר לקצר קצת בשיחה? ניסתה לחשוב על רעיון, ולבסוף מצאה פתרון. היא החליטה לרשום על דף בצורה מסודרת את כל מה שרצתה להגיד להורים, ולהעביר את הדף לאבא. כך תמנע דיבורים ושיחות מיותרות. הלא כך אמרו רבותינו - "אל תרבה שיחה עם האישה". וימחשבה למעשה, הניחה דף ועט על השולחן, ורשמה את כל מה שרצתה לומר. והנה למרבה הפלא, גם התינוק התרצה. לפתע מצא הבקבוק חן בעיניו והוא שתה אותו בשקיקה, אכל, שבע ונרגע. למחרת בשעת האכילה, שוב סרב הקטן לטעום מן הדיסה. הפעם היא כבר ידעה מה לעשות: הוציאה שוב את הדף ואת העט, שיהיו מוכנים לכתוב את כל הנדרש, וראה זה פלא - עתה שינה התינוק את טעמו והסכים ברצון לשתות את הדיסה החמימה. כמה גדולים מעשיו של אלוקינו המלמד אותנו בהארות נפלאות של השגחה פרטית מיוחדת - עד כמה אהובה וחביבה הצניעות לפנינו. כל תוספת של צניעות ולו הקטנה ביותר, מוסיפה לנו סייעתא דשמיא ושפע ברכה. (סיפור קטן מעשה גדול)

פינת ההלכה

הצוואר

נחלקו הפוסקים אם הצוואר טעון כיסוי ומ"מ לכל הדעות חובה להקפיד שלא לגלות יותר ממנו אפילו מעט.

שאלה: מהם גבולות הצוואר החייבים בכיסוי?

תשובה: גבולות הצוואר הם: מלפנים - מבליטת העצמות ומטה חייב לכסות. מהצדדים - מהמקום שמתחיל השיפוע לצד הכתף חייב לכסות. מאחור - מהחולייה הראשונה של הגב חייב לכסות. אך חשוב לדעת שמבחינה מעשית אין לכסות את הצוואר בצורה גבולית, כדי שלא יתגלו באקראי מקומות החייבים בכיסוי מהדין, ולכן מלפנים ראוי לכסות את השקע שמעל בליטת העצמות וכן מהצדדים ומאחור ראוי לכסות מעט מהצוואר. מטעם זה ישנן נשים הנוהגות ללבוש בגד עם צווארון סגור, ותבוא עליהן ברכה.

שתי איתנו גם את כסיפור הישועה של אבכות הרביא בא"י.
tzniutw@gmail.com
קו הצניעות - קו הישועה : 073-3834050 הקישי #2448 1-0

סיפור לשבת

בשארית כוחותיי אני צווח בלי להוציא הגה מהפה:

'אבא שבשמים, גם אם אין לי זכויות - והלא כל חיי אני עוסק בגמילות חסד בגמ"ח שבישיבת מיר, ואף מידת הדין צריכה להסכים לנהוג עמי בחסד וברחמים!' - כך הוספתי ואמרתי שוב ושוב...

ולפתע, 'אומר ר' הלל, 'הבחנתי באיש שגוחן מעליי, שבאותה עת כלל לא ידעתי כי הוא המומחה הגדול בארץ לפגיעות ראש, ושמעתי אותו אומר 'אני נלחם על חיך, מתאמץ לחבוש אותך בצורה הטובה ביותר, תחזיק מעמד ותחיה!' - והמשפט הזה, שנאמר בדיוק כשהייתי בעיצומה של הזכרת זכויות הגמ"ח שלי - נתן לי כח לשרוד עד ההרדמה, שלאחריה התעוררתי חי וקיים!

עד כאן עדותו המסעירה של ר' הלל, שמוסיף כי גדולי ישראל שליט"א הורו לו לפרסם את העניין, כדי לחזק את הרבים להרבות בגמילות חסד.

והמסר שבדבריו מאיר וקורא: לא תמיד יהודי יודע, אבל מעשי החסד של כל יהודי נזקפים לזכותו, נשמרים באוצרו של הבורא, מעוררים עליו רחמי שמים ביום פקודה. הנה כי כן, גם ר' הלל לא יכול היה לשער, אבל הגמ"ח אליו התמסר כל ימיו הציל את חייו, העניק לו אורך ימים ושנות חיים במתנה.

כל אחד מאיתנו יכול לזכות בזכויות חסד נאצלות, בהקדשת זמן, מחשבה ורצון, כדי לסייע לזולת מכל הלב. הבה נחפש כל הזדמנות לעשות חסד, כי כל מעשה חסד שלנו - קטן כגדול - נשמר בחשבון הבנק השמימי, מעורר עלינו באופן אישי ועל עם ישראל כולו שפע ברכה ורחמי שמים. וככל שנוסיף ונרבה מעשי חסד, ככל שנתאמץ לחזק את מידת החסד - כך נזכה שבורא עולם ירעיף עלינו מחסדו הגדול, ויעניק לנו חיי שפע ונחת, ברכות וישועות! (פניני פ"ש)

בדיעבד התברר, כי מומחה זה כלל אינו גר בסביבה, הוא נקלע לשם לגמרי 'במקרה'. הן הימים ימי ערב סוכות, בנו של הפרופסור המומחה ניצב מחוץ לבית הכנסת בדוכן למכירת ארבעת המינים, והפרופסור הגיע מהבית כדי להעניק לבנו היקר ארוחה חמה. מתברר, שבורא עולם הוביל לכך שהאם תחליט לשלוח לבנה ארוחה חמה בדיוק ברגע הזה, כדי שבעלה - הפרופסור המומחה בארץ לפגיעות ראש - יהיה זמין תוך פחות מחצי דקה לצד ראשו הפצוע של ר' הלל!

אולם מה שמפעים יותר מכל, הוא מה שסיפר ר' הלל בעצמו: 'באותם רגעים

קשים, כאשר חשתי את החבטה וצנחתי ארצה, הרגשתי שנפצעתי אנושות, הבנתי את המשמעות ואת העובדה שחיי בסכנה מיידית. התחלתי לומר 'יודוי', ובד בבד התפללתי לבורא עולם שיצילני...

הרגשתי שהכרתי מתערפלת, ממשיך ר' הלל ומספר, 'הבנתי שלא נותרו לי עוד הרבה דקות חיים. הוספתי להתפלל להינצל, ביקשתי לפחות לזכות להיות נוכח בשמחת נישואי בתי שתקיים לאחר החגים. אולם הרגשתי כי הכרתי הולכת ומיטשטשת, ועוד רגע חיי אובדים ממני לנצח...

ואז, נזכרתי במה שכתב בעל ה'מסילת ישרים' זצ"ל בסוף פרק ה', כי העוסק בחסד - אף מידת הדין מסכימה שיש לנהוג עמו בחסד וברחמים. ואז פשוט צווחתי באלם קול, כשהכרתי הולכת ונעלמת,

היה זה רגע מחריד, מטלטל ומעורר פלצות, בבית הכנסת 'משכן באב"ד' שבשכונת 'גבעת שאול' בירושלים. כל מי שהיה עד לו לא ישכח אותו לעולם, המחזה היה מזעזע...

יום י"א בתשרי תש"פ, שעת אחר הצהריים. בעיצומה של תפילת מנחה, בית הכנסת הומה אדם, ובדיוק אז - מחיצת הזכוכית שבין עזרת הגברים לעזרת הנשים התנתקה ממקומה, והתנפצה אל הקרקע ברעש מחריש אוזניים. אל הקרקע אמרנו אבל לא בדיוק - -

באותה עת, ניצב מתחת המחיצה הרה"ג רבי הלל קופרמן שליט"א, מנהל הגמ"ח המפורסם בישיבת 'מיר' בירושלים. הוא שעמד במסלול נחיתת המחיצה, והיא נפלה היישר על ראשו, מתנפצת על קודקודו. בחישוב משקל הזכוכית עם הדף הנפילה, מדובר בנפילת למעלה מ-300 ק"ג על ראשו של ר' הלל, שנפצע אנושות במקום. כמה חוליות בעמוד השדרה נפרצו, כמה דסקיות נשברו, והחמור ביותר - ראשו ספג חבטה עזה ופוצעת לעומק כמה סנטימטרים, עד שהמוח עצמו נחשף לאוויר, פשוט כמשמעו!

ר' הלל קרס תחתיו, מעולף למחצה. הכל חשו למקום, אולם פכרו ידיים בייאוש. מי הוא זה ואיזה הוא שיהין להתקרב לאדם שמוחו שותת דם, הרי אין לדעת איך לטפל בו כזאת, אם אפשר להצילו וכיצד בכלל...

בהשגחה פרטית מופלאה, בתוך פחות מחצי דקה - הופיע במקום פרופסור מומחה, המומחה הגדול בארץ לפגיעות ראש. הלה כלל לא התבלבל, הן זהו מקצועו. הוא נחרד מהמראה אולם מיד התעשת, השיג את פיסת הבד הדרושה והחל מקבע את הראש בצורה הכי נכונה בעולם, ולאחר הפינוי לבית החולים התברר כי זה מה שהציל את חייו של ר' הלל, הטיפול המהיר במקום הביא לכך שנפשו היתה לו לשלל...

קוה אל ה'

"כָּל אֱלֹמָנָה וַיְתוֹם לֹא תַעֲנוּךְ"

תפילה כזו – אומר הגר"ש פינקוס זצ"ל – כאשר היא באה בהתבטלות גמורה, הרי היא כאילו אומר האדם להקב"ה: 'כל ישועתי ממך, רק אתה יכול לעזור לי', וחזקתה שהיא נענית יותר.

כזו היתה תפילתו של חוני המעגל, כאשר עג עוגה ועמד בתוכה ואמר: 'רבונו של עולם, נשבע אני בשמך הגדול שאיני זז מכאן עד שתרחם על בניך', במעשה זה, אמר לקב"ה, אין אני כמחזור על הפתחים שפונה לכמה מושיעים, ובכללם גם אליך, אני קובע בשבועה שפנייתי היא רק אליך, כי רק אתה מושיעני!

לכן, שומע הקב"ה לצעקתם של היתום והאלמנה, כי הם שמים את מבטחם רק בו, אין להם עוד מי שיכול לעזור להם, בודדים הם בעולם, אין להם לאן לפנות. לפי זה – מסיים הרב פינקוס – מדויק היטב לשון הפסוק: 'כי אם צעק יצעק אלי שמע אשמע צעקתו', 'צעק יצעק' – פעמיים, דרכו של המתפלל הרגיל לצעוק פעם אחת, אם אין הקב"ה עוזרו – יפנה לעצות אחרות. אבל העני והאלמנה יצעקו עוד ועוד עד שיושיעם, כי מלבדו יתברך, אין להם מושיע. (דרשו)

יסוד גדול בעניין התפילה, למד מכאן הגאון רבי שמשון פינקוס זצ"ל. אינו דומה אדם, המתפלל לה' כאשר באה אליו צרה, וחוזק מתפילתו הוא גם פועל בשאר דרכי השתדלויות כדי למצוא מזור לצרתו, לאדם שאינו פונה למגן אחר מלבד בורא העולם. הוא מתפלל אליו מעומק לבו ומשליך אליו את כל מאוויו. הוא אינו סומך על אף שליח אחר שיושיע אותו ממצוקתו.

והביאור בזה הוא, כי כאשר הוא פונה אל כמה מושיעים, ומנסה כמה מיני השתדלויות, ואחד מהם הוא גם פניה ותפילה לקב"ה – הקב"ה יעזור לו, אבל מעט, כחלק מעוזרים רבים. אך כאשר הוא פונה רק אליו, ואינו בוטח באף מושיע אחר – עזרתו של הקב"ה תהיה מלאה ומושלמת, כי הרי אין עוד מלבדו.

והאמת, שכך היא גם דרך בני האדם. כאשר עני מחזר על הפתחים ופונה לעזרה אצל כל מי שנקרה בדרכו, כל אחד יתן לו מעט, ופרוטה לפרוטה מצטרפת. אך אם לא יפנה לאף אדם, מלבד עשיר אחד שהוא אוהבו וקרובו, ועשיר זה יודע שידידו הנזקק פונה רק אליו מתוך קרבתו אליו, ואינו פונה לאחרים, מתוך בושה, בוודאי יתן לו מתנה גדולה, כי העשיר יודע שהעני שם את מבטחו רק בו.

נצור לשונך

כבוד הזולת

"מה קרה?" התעניין.
"תפסו את הגנב!" הודיעו לו.
רבי בן ציון קם ממקומו מיד: "מה? נוהרים לחזות בהוצאה להורג?!"
"הוצאה להורג?" התפלאו למשמע הביטוי הנורא.
"גנב הוא, ונתפס", גער החכם, "אבל מדוע אתם מלבינים את פניו? האם לא למדתם שדין המלביץ פני חברו כשופך דמים? מאימתי דינו של גנב למיתה?! לומדים הכל, יודעים הכל, וכשמגיעים למעשה – נשכחת ההלכה..."
רבי בן ציון היה נסער ומזועזע.
"שובו למקומותיכם", הפטיר בנוזפה, וחזר: "וכי דינו של גנב למיתה?!" (תספר)

מתיחות גאתה בישיבת 'פורת יוסף' המעטירה. כספים וחפצים שונים החלו נעלמים מכיסי המעילים התלויים במקומם. מסתבר שבין תפילה לתפילה, בין שיעור לשיעור, מבצע אי-מי את זממו ושולח ידו ברכוש לא-לו. בחורים אמיצים הציבו מארב: הם התחבאו בינות למעילים והניחו באחד הכיסים שטר מפתה. הבחור החוטא נכנס, העיף מבט לצדדים, שלח יד אל הכסף הקורץ, ו-נתפס בגנבתו. בקולות תרועה רמים הודיעו הבחורים על הלכידה, והשמועה עשתה לה כנפיים בישיבה כולה. רבי בן ציון אבא שאול זצ"ל, ראש הישיבה, שישב ולמד באותה עת, הבחין במהומה.

כ"ח שבט
הרב נסים פריץ זצוק"ל

כ"ז שבט
הרב יעקב ארלשטיין זצוק"ל

העלון מוקדש לעילוי נשמת
ר' פינחס בן מזל ז"ל
נלב"ע א' כסלו תשפ"א
ת.נ.צ.ב.ה

לתרומות להפצת העלון,
הקדשות והנצחות
tzniutw@gmail.com
052-7697432

העלון מוקדש לעילוי נשמת
רחל רשל בת אימ'ה ז"ל
נלב"ע ט' אייר תשפ"א
ת.נ.צ.ב.ה

שביבי אור

"מדבר שקר תרחק"

אחד ממקורביו של הרבי מגור זצ"ל, בעל ה'בית ישראל', היה נוהג להביא לו מספר לולבים בערב סוכות, כדי שיבחר מהם את המהודר ביותר.
שנה אחת שרר מחסור בלולבים. כדי להשיג לולב גדול, נאה ומהודר, נאלץ המקורב לשלם מחיר מופרז בעדו. הוא שילם והציג לפני הרבי כמה לולבים יקרים שכאלו.
"כמה שילמת עליהם?" שאל הרבי לאחר שבחן אותם אחד לאחד.
עכשיו התלבט המקורב. אם יספר את האמת, לא ירצה הרבי לקחתם, וחבל. הוא הרהר עוד רגע ורעיון מקורי צץ במוחו. הוא ינקוב במחצית מן הסכום ששילם, ולא יהיה בכך שקר. הרי שילם פעמיים מחצית המחיר.
אולם עוד לפני שהספיק לפצות את פיו, קרא הרבי לעברו: "אני מוחל לך, אל תגיד כלום!"
למול פניו הנדהמות של החסיד, הוסיף הרבי: "בשום מקום בתורה לא מצאנו לשון הרחקה, חוץ מאיסור שקר.
בשקר – אין לחפש היתרים!" (תספר)

חכמת נשים

האלמנה שמסרה נפשה לחינוך ילדיה

רבי אברהם כהנמן ז"ל בנו של הגאון רבי יוסף שלמה כהנמן זצוק"ל, סיפר סיפור מופלא – על כח החינוך שאשה אלמנה יכולה להחדיר בבניה, וכך סיפר:
באחד הערבים נערך דינר עבור ישיבת פוניבז' בעיר יוהנסבורג שבדרום אפריקה. למחרת בצהריים התפנה מרן הגאון רבי יוסף שלמה כהנמן זצוק"ל, לפתוח את המעטפות, אחת מהן הצליחה להפתיע את כל הנוכחים באותו מעמד בשל הצ'ק בעל סכום העתק שהכילה.
בימים ההם לא נהגו להדפיס את שם בעל החשבון על הצ'קים, והנוכחים לא ידעו לזהות את החתימה על מנת לבקר בביתו של התורם הנכבד. מרן הרב מפוניבז' ביקש לברר את זהותו של התורם. פנו לבנק וכעבור שלושה ימים סיפק הבנק את פרטי התורם ואת כתובתו המדויקת.
הסתבר שהוא מתגורר במרחק של שמונה שעות נסיעה ברכבת מיוהנסבורג. אך לא אדם כמרן הרב מפוניבז' ירתע. כאשר הגיע מרן הרב כהנמן לעיר, ביקש מנהג להביאו לכתובת הרצויה. הנהג החל בנסיעה ועזב את העיר, גם כאשר הגיע לפרברים לא עצר אלא המשיך והמשיך. תמה מרן הרב מפוניבז' באוזני הנהג, לאן הוא לוקח אותו הרי לא ייתכן שהגביר הגדול מתגורר באיזה חור, אך הנהג טען בתוקף שהוא נוסע לכתובת המדויקת.
בסופו של דבר, נכנס הנהג לשכונה מוזנחת של פחונים, ושם עצר: "הנה הבית!" הצביע על מבנה עלוב שלא הזכיר כלל מראה של בית.
מרן הרב מפוניבז' ביקש ממנו להמתין, שכן חשש להסתובב לבדו במקום כה עזוב ומוזנח. דפיקה בדלת ובעל הבית ניצב מולו. היה זה יהודי ליטאי נמוך קומה עם זקנקן שהכריז בקול: "ידעתי שתבואו לכאן."
מי הוא זה ואיזהו, איך ידע שאבוא לכאן, ומדוע הוא מתגורר בצריף עץ? תעלומה רודפת תעלומה...
"אסביר לכם הכל!" פתח היהודי, וסיפר את סיפור חייו המדהים.
אותו ואת שמונת אחיו היתומים, גידלה אימם האלמנה בליטא, בעיר סמוכה לפוניבז'. הם חסכו לחם מפייהם, על מנת להאכיל את העגלה הקטנה, כדי שתגדל ותתן חלב, אזי יוכלו למכור את החלב ובכסף שירוויחו ישכרו מלמד.
בינתיים, לא נתנה העגלה חלב, ותורה – מה תהא עליה?
שכרה האלמנה מלמד על חשבון החלב העתידי שבוא יבוא. חלף חודש וחלב אין. פרצה האלמנה בבכי מר והבטיחה למלמד שהוא יהיה הראשון שיהנה מתנובת העגלה. חלף חודש נוסף והמלמד הודיע שיש לו הצעת עבודה עם כסף מזומן, ולא עם חלב עתידי. גם לו יש ילדים להאכיל והוא נאלץ להפסיק ללמד את היתומים.
האלמנה ניצבה מולו רועדת, מעיניה זלגו דמעות, והכריזה בנימת ניצחון: "קח לך את העגלה במתנה, ותלמד את הילדים שלי תורה בכל שוויה, ובהמשך השם כבר יעזור..."
בלב כבד נטל המלמד את העגלה. האלמנה והיתומים נותרו ללא משען אך עם תורה.
"כך חניכה אותנו אמא", סיים היהודי, "וכאשר שמעתי שלאחר המלחמה קמתם להעמיד מחדש את התורה בארץ ישראל, החלטתי לצעוד בדרכה. מכרתי את כל אשר לי, רשמתי את כל הסכום על הצ'ק ועברתי להתגורר כאן.
בשל הסכום הגדול שתרמתי, ידעתי שתבואו הנה, אך דעו לכם שזוהי התרומה האחרונה שלי..."
(מתוך 'מידות והנהגות טובות' – הרב יחיאל מיכל שטרן)

העלון מוקדש לעילוי נשמת

ר' חיים חתנתו בן ביה ז"ל
נלב"ע ג' סיון תשס"ח
ת.נ.צ.ב.ה.

העלון מוקדש לעילוי נשמת

מזל בת סוליקה ז"ל
נלב"ע י"ח אלול תשע"ח
ת.נ.צ.ב.ה.

העלון מוקדש לעילוי נשמת

ר' עמרם בן פרחא ז"ל
נלב"ע י"ד שבט תשע"א
ת.נ.צ.ב.ה.

העלון מוקדש לעילוי נשמת

רחל בת תמו ז"ל
נלב"ע ד' טבת תשס"ג
ת.נ.צ.ב.ה.

העלון מוקדש לעילוי נשמת

ר' רוד בן רחל ז"ל
נלב"ע ט"ו אלול תשד"מ
ת.נ.צ.ב.ה.